

O pauză-n destin

Rolea Nicolae

În mine ca-ntr-o gară dorințele se-mbină,
Ca o răchită, toamna, eu mă trezesc plângând.
Din suflet se despică fântâna de lumină
Și-nfrigurată cade pe iarba unui gând.

Cocorii depărtării se-aud din miazănoapte
Cum țipă enigmatic prin aerul pustiu.
S-a conștient lumina din versurile coapte
Și-apare corbul vremii cu ciocul sidefiu.

S-au depărtat de mine și stelele și cerul
Și-apar în poieniță covoarele de stânci.
Ei și? Nu-mi pasă de se coboară gerul
Pe trupul meu ca lutul cu brazdele adânci.

O lebedă pe ape ce mă iubește întruna,
De dorul meu pătrunsă, a lăcrimat duios.
Prin petice de nouri, sfios, pășește luna
Lăsându-și peste dealuri argintul răcoros.

Au năpădit șopârle prin ierburile vieții
Și tot mai larg pustiul se-ntinde pe pământ,
M-am furișat în mine și m-au uitat poezii
Și lira mea albastră s-a scuturat sub vânt.

Dar, undeva-n sertare, tăcerile respiră,
Sau poate că prin vișin poemele roiesc.
O, preafrumoasă doină, prin mugurii din liră
Anunță liliacul că n-am să-l părăsesc!

Așa că nu fi tristă, tu, lebedă-a iubirii
Doar astăzi e la mine o pauză-n destin,
Cu aripi largi de versuri spre cerul fericirii
Te-nalță grațioasă din bălțile de chin
Că-n vara poeziei prin flori am să revin.

23.07.2016